

PCF: Marchais, reelegit

L'aparell ha tornat a guanyar

La reelecció de Georges Marchais com a secretari general del PCF (Partit Comunista Francés) per cinquena vegada consecutiva en dotze anys, ha mostrat clarament que, davant la crisi, els comunistes francesos creuen que la millor reacció és el tancament en ells mateixos i la defensa del dogmatisme tradicional entorn de «la unitat del partit».

La «nova unió popular majoritària», segons el lema del XXV Congrés del PCF, és una bona intenció, que es veu desmentida pels fets. Recents enquestes d'opinió mostren que el PCF només té a França un 16% de bones opinions, contra un 73% de dolentes, resultat semblant al que aconsegueix el neofeixisme del Front Nacional de Le Pen, amb un 15 i un 70, respectivament. Aquesta opinió es tradueix en el terreny electoral, en els resultats de PCF al juny de l'any passat, els pitjors des de 1918: vora l'onze per cent.

Lògicament, aquestes realitats s'han traduït en el congrés en una contestació interna sense precedents en la història d'aquest partit. El perill d'esdevenir «testimonials, com el Partit Comunista espanyol», segons digué un dirigent, ha fet funcionar a la perfecció el mecanisme que només amb la fe en el partit i en la seva unitat poden trobar-se'n solucions. Hi ha, en efecte, l'experiència del Partit Comunista espanyol, que, a través del desig renovador que dugué al

canvi de secretari general, no ha aconseguit superar la crisi. L'aparell, doncs, ha tornat a guanyar, en la dinàmica d'allò que Lukács definia com a propi de l'estalinisme: la tàctica, l'oportunitat immediata, passa per damunt de l'estratègia i dels objectius finals del comunisme.

En aquest marc, no és gens estrany que, cap a l'exterior, el congrés s'hagi caracteritzat, sobretot, per la definitiva ruptura de la Unió de l'Esquerra. Reed-

tant temps antics, els socialistes apareixen als ulls dels comunistes pitjor que la dreta, ja que, com deia Marchais, han traït el poble, refusant la realització de les reformes socials iniciades per Mitterrand el 1981, amb el PCF com a aliat en el govern. La crisi de l'espai comunista també a França es concreta en una actitud majoritàriament antisocialista, malgrat que no ha faltat en el congrés qui preconitzés una «convergència» amb

els socialistes. És el gran dilema que, més enllà i més ençà dels Pirineus, tenen avui els comunistes, que cerquen sovint donar una resposta a la crisi de l'esquerra, amb el simple afermament dels principis tradicionals.

La gran pregunta, després de l'esperat congrés del PCF, és si la decadència d'aquest partit ha estat definitivament frenada. És evident que llançar-se pel camí de l'auto-crítica permanent, com en bona part ha fet el PCE, i els comunistes francesos ho han après, porta sovint més a una disgregació interna del partit que no pas a noves conclusions engrescadores de la militància i dels simpatitzants. Ventilador, però, els problemes culpant de la mala imatge i dels mals resultats electorals les forces exteriors, siguin socialistes, «premsa burgesa», o «perversió intrínseca de la dreta», només ajorna el dur problema que es planteja avui als comunistes occidentals: el futur del seu espai polític, una vegada que totes les ambicions eurocomunistes semblen haver desaparegut, perquè, en part, eren principis tradicionals del socialisme.

Fins i tot, la permanència d'alguns destacats renovadors en el Comitè Central del PCF ha estat decidida, en paraules de Marchais, «malgrat les seves postures i no gràcies a elles».

La nova proclamació que ha d'ofegar-se tota tendència en nom de la unitat del partit és un cercle viciós que impedeix als comunistes francesos de trobar tota via de solució als seus problemes electorals, que són, de fet, problemes d'un partit que perd base social i no sap adequar el seu programa a les noves realitats.

Georges Marchais, secretari general del PCF